

LÁZÁR BENCE ANDRÁS

A Deák Ferenc utca és a bíborfák története

G. S. emlékére

*Egy rajzfilmben képzellek el.
Tenyeredben ilyenkor halkán kúsznak a vonalak.
Mikor elképzellek.
Ma is hasonló érzés fogott el.
Mikor láttam azt a házat, melyben egy régi rokon,
kinek könyveit még ma is őrzöm, végleg lezárta szemhéjait.
A házat műemlékké retusálták azóta.
Szóval sétáltam a Deák Ferenc utcán, mert az egy viszonylag szűk utca,
és a szűk utcákban jó sétálni, a bíborfák meg összehajoltak,
mint a kisiskolások: „hogya nekem ő a párom, igen, most veled sétálok”,
meg amúgy is a bíborfák tavasz kezdetén szeretnek összehajolni,
ilyen a természetük, mint a férfinak és a nőnek.*

*Egy rajzfilmben képzellek el.
Vattacukrot eszel, mert a kislányok szeretik a vattacukrot, a rózsaszínt,
mert az habos és színes, és a lányoknak ilyenre van szükségük.
Melletted a bíborfák, akik szeretnek összehajolni,
mint a kisiskolások: „hogya nekem ő párom, igen most veled sétálok”,
mögöttem meg a műemlékké retusált ház a Deák Ferenc utcában,
és a régi rokon könyveivel az ablakból vigyorog, és téged figyel,
férfi léte nem csodálom.*

*Így gondolkodtam el ma is, hogy vagy és létezel,
és elámulok néha azon, hogy mennyire szeretnék idegennek érezni,
ahogy a születésemet,
de nem lehet, mert már összehajoltunk.*

*Rajzfilmben képzeltük el magunkat, a világot, mert a rajzfilm úgy mond boldog,
vattacukrot képzeltem a szádba, masnit a hajadba,
mert te kislány vagy én meg kisfiú.*

*És mi együtt sétálunk a bíborfák alatt, akik szeretnek összehajolni,
abban a bizonyos Deák Ferenc utcában,
ahol én születtem és a bizonyos rokon,
kinek könyveit még ma is őrzöm, végleg lezárta szemhéjait.*

Egyszer elég

*Az ágyneműt kinn felejtetted,
úgy érezted, elég lesz nekünk egyszer.
Akárhogy is, messze vagy tőlem, s én messze tőled.
Bár ha ösztönösen végig gondoljuk, s elfelejtjük,
mikor, hogy, miért zuhognak az érzelmek
az egyneműség kudarcába,
talán mégis óhatatlan lenne az együttélés.
Hiszen szemeid, mintha gyümölcsöt érlelnének üres fedél-
arcomon, bár én nem tudom, milyen lehet
a tavasz termékeny köszöntések nélkül.
Rácsodálkozón, vállat vonva fektetem a kérdést magam mellé,
mégiscsak rólad van szó.
Köntösöket gyűrtem magamba, s kiszínesítetten
morfondíroztam a világ teremtéséről,
s most már rólad, tehát csak rólad.
Az ágyam neked az ösztönök udvara,
akárhogy is, csak erről van most szó,
de ha a szeretetről beszélgetnénk,
talán elég lenne csak egy köhítés a párnáim közt.*

